

Daniels Bog - Nummer Halvfems

At optræve det daglige: En historisk undersøgelse af kontroverser og modsigelser

Jeff Pippenger

2024-02-23

Hvis du så nøje på det sidste afsnit i den foregående artikel, vil du have set på den oprindelige kilde til det afsnit, som findes i bogen *Early Writings*, og som A. G. Daniells hævder at have taget med sig til sit interview om emnet »det stadige« med søster White i 1910. De, som arbejdede på at stadfæste »løgnen« om, at »det stadige« repræsenterer Kristi tjeneste i helligdommen, havde behov for at undergrave søster Whites direkte og klare stadfæstelse af den korrekte opfattelse, der blev givet til dem, som frembar domstimens råb. Den »løgn«, de opfandt, var, at den eneste advarsel, søster White udtalte sig specifikt om, var advarslen mod tidsfastsættelse. Det er det, Arthur White søger at godtgøre i sin biografi, og det er det, hans far, Ellen Whites søn, og Daniells forsøgte at bevise ved det opdigtede interview.

Som allerede bemærket findes der ingen optegnelse om nogen samtale mellem søster White og Daniells om emnet »det stadige«. Den påståede samtale blev fremsat i 1931. Hvis søster White ved en samtale i 1910 havde tilsluttet sig Daniells' faldne opfattelse af »det stadige«, hvorfor skulle han da, en person som søster White identificerede som nidkær efter at fremme sin opfattelse, tie om hendes tilslutning i enogtyve år? Det var ikke en samtale; det var en opdigtning.

Opfindelsen af interviewet søgte at placere sammenhængen for hendes udsagn om "det daglige", som om det var noget tilfældigt i forhold til hendes advarsel imod fastsættelse af tid, og Arthur White satte sine fingeraftryk på løgnen i den måde, hvorpå han fremstillede historien i 1931. Som kristen burde han ganske enkelt have gengivet historien og holdt historisk revisionisme uden for sagen. Vi afsluttede den sidste artikel med den passage fra 1850, som passagen i *Early Writings* er afledt af. Udsagnet fremkom første gang i 1850 i *Review* og dernæst igen i bogen *Experience and Views*. Tredje gang forekommer det i bogen *Early Writings*, men i dets udvikling frem til bogen *Early Writings* indtraf visse ændringer. Vi vil dog ikke sige, at mange af Åndens Profetis skrifter er blevet ændret, således som nogle hævder i deres bestræbelse på at miskreditere hendes værk.

Herren viste mig, at tavlen fra 1843 var ledet af hans hånd, og at ingen del af den skulle ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

"Derpå så jeg med hensyn til det »Daglige«, at ordet »offer« var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som fremførte råbet om dommens time. Da enhed rådede før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det »Daglige«; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt." *Review and Herald*, 1. november 1850.

Dette afsnit stod oprindeligt i publikationen The Present Truth fra 1849, men det blev trykt i Review and Herald i november 1850. I det oprindelige manuskript siger søster White direkte, at hun nedskriver flere ting, som Herren for nylig havde vist hende, og når man læser hele artiklen, vil man se, at mange emner bliver behandlet. Der er omtrent tyve forskellige emner, som hun fik vist. Pointen er, at emnet om „det daglige“ og emnet om „fastsættelse af tid“ i den oprindelige artikel var to forskellige åbenbaringer af ting, som hun fik vist.

I det oprindelige manuskript blev de identificeret i forskellige afsnit. Da passagen blev genoptrykt i Experience and Views, sammenføjede redaktørerne det afsnit, hvor Søster White fastholder pioneropfattelsen af „det daglige“, med det følgende afsnit, som advarer imod tidsfastsættelse. Når du læser originalen, så læg mærke til, at der lægges vægt på visse emner gennem brugen af store begyndelsesbogstaver. I det afsnit, hvor hun stadfæster pioneropfattelsen af „det daglige“, skriver hun ordet Daily med stort begyndelsesbogstav, og i det næste afsnit skriver hun ordet Time med stort begyndelsesbogstav, hvorved hun markerer en direkte sondring mellem de to emner, som hun blev vist.

„Kære brødre og søstre,”

„Jeg ønsker at give jer en kort skitse af, hvad Herren for nylig har vist mig i syn. Jeg fik vist Jesu yndighed og den kærlighed, som englens har til hinanden. Engelen sagde: Kan I ikke se deres kærlighed? — følg den. Netop således må Guds folk elske hinanden. Lad hellere skylden falde på dig selv end på en broder. Jeg så, at budskabet: ‘Sælg, hvad I ejer, og giv almisse,’ af nogle ikke var blevet givet i dets klare lys; at den sande hensigt med vor Frelses ord ikke var blevet tydeligt fremstillet. Jeg så, at hensigten med at sælge ikke var at give til dem, som er i stand til at arbejde og forsørge sig selv, men at udbrede sandheden. Det er synd at underholde og føje dem, som er i stand til at arbejde, i lediggang. Nogle har været nidkære efter at overvære alle møderne, ikke for at herliggøre Gud, men for ‘brødene og fiskene’. Sådanne burde langt hellere være hjemme og arbejde med deres hænder på ‘det, som er godt’, for at skaffe deres familier det fornødne og have noget at give til støtte for den dyrebare sag om den nærværende sandhed.”

“Nogle, så jeg, havde fejlet ved at bede om, at de syge måtte blive helbredt, før de vantro. Hvis nogen iblandt os er syge og tilkalder menighedens ældste for at bede over dem, i overensstemmelse med Jakob 5,14-15, bør vi følge Jesu eksempel. Han satte de vantro uden for rummet og helbredte derpå de syge; således bør også vi søge at blive adskilt fra vantroen hos dem, der ikke har tro, når vi beder for de syge iblandt os.

„Dernæst blev min opmærksomhed igen rettet mod den tid, da Jesus tog sine disciple afsides, alene, ind i en sal ovenpå, og først tvættede deres fødder og derefter gav dem at spise af det brudte brød til fremstilling af hans brudte legeme og saften af vinstokken til fremstilling af hans udgydte blod. Jeg så, at alle bør handle med forståelse og følge Jesu eksempel i disse ting, og når de deltager i disse anordninger, bør de så vidt muligt være adskilt fra de vantro.”

"Derpå blev det vist mig, at de syv sidste plager vil blive udgydt, efter at Jesus har forladt Helligdommen. Engelen sagde: Det er Guds og Lammets vrede, som forårsager de ugudeliges ødelæggelse eller død. Ved Guds røst vil de hellige være mægtige og frygtindgydende som en

hær med bannere; men de skal da ikke fuldbyrde den skrevne dom. Fuldbyrdelsen af dommen vil finde sted ved afslutningen af de 1000 år."

»Efter at de hellige er blevet forvandlet til udødelighed og sammen er blevet borttrykket og har modtaget deres harper, kroner osv. og er gået ind i den hellige stad, sætter Jesus og de hellige sig til doms. Bøgerne åbnes, livets bog og dødens bog; livets bog indeholder de helliges gode gerninger, og dødens bog indeholder de ugudeliges onde gerninger. Disse bøger blev sammenholdt med lovbogen, Bibelen, og efter den blev de dømt. De hellige fælder i forening med Jesus deres dom over de ugudelige døde. Se! sagde englen, de hellige sidder til doms i forening med Jesus og tilmåler hver af de ugudelige efter de gerninger, der er gjort i legemet, og det anføres ud for deres navne, hvad de må modtage ved fuldbyrdelsen af dommen. Dette så jeg var de helliges arbejde med Jesus i den hellige stad, før den stiger ned til jorden, gennem de 1000 år. Ved afslutningen af de 1000 år forlader Jesus og englene og alle de hellige med ham den hellige stad, og mens han stiger ned til jorden med dem, oprejses de ugudelige døde, og da skal netop de mænd, som »gennemborede ham«, når de er blevet oprejst, se ham langt borte i al hans herlighed, med englene og de hellige hos sig, og de skal jamre på grund af ham. De vil se naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder og stedet, hvor de stødte spydet ind i hans side. Naglemærkerne og spydet vil da være hans herlighed. Det er ved afslutningen af de 1000 år, at Jesus står på Oliebjerget, og bjerget spaltes midt over og bliver til en mægtig slette, og de, der flygter på den tid, er de ugudelige, som netop er blevet oprejst. Da kommer den hellige stad ned og slår sig ned på sletten.«

"Derefter indgyder Satan sin ånd i de ugudelige, som er blevet oprejst. Han smigrer dem med, at hæren i Staden er lille, og at hans egen hær er stor, og at de kan besejre de hellige og indtage Staden. Mens Satan samlede sin hær, var de hellige i Staden og skuede skønheden og herligheden i Guds Paradis. Jesus var i spidsen for dem og ledte dem. Pludselig var den elskelige Frelser borte fra vort selskab; men snart hørte vi hans elskelige røst sige: 'Kom hid, I min Faders velsignede, og arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundlæggelse.' Vi samledes om Jesus, og netop idet han lukkede Stadens porte, blev forbandelsen udtalt over de ugudelige. Portene blev lukket. Derefter brugte de hellige deres vinger og steg op til toppen af Stadens mur. Jesus var også hos dem; hans krone så strålende og herlig ud. Det var en krone inden i en krone, syv i tal. De helliges kroner var af det reneste guld, smykket med stjerner. Deres ansigter strålede af herlighed, for de var i Jesu udtrykkelige billede; og da de hævede sig og bevægede sig alle sammen op til Stadens top, blev jeg henrykt ved synet.

„Da så de ugudelige, hvad de havde mistet; og ild blev åndet fra Gud over dem og fortærede dem. Dette var fuldbyrdelsen af dommen. Da modtog de ugudelige i overensstemmelse med det, som de hellige i forening med Jesus havde tilmålt dem i løbet af de 1000 år. Den samme ild fra Gud, som fortærede de ugudelige, rensede hele jorden. De sønderbrudte, forrevne bjerge smeltede i glødende hede, ligeledes atmosfæren, og al stubben blev fortæret. Da åbnede vor arv sig for os, herlig og skøn, og vi arvede hele den jord, som var gjort ny. Vi råbte alle med høj røst: Ære, Halleluja.“

„Jeg så også, at hyrderne burde rådføre sig med dem, til hvem de har grund til at nære tillid, dem, som har været med i alle budskaberne, og som står fast i hele den nærværende sandhed,

før de fremfører noget nyt punkt af betydning, som de mener, Bibelen understøtter. Da vil hyrderne være fuldkomment forenede, og hyrdernes enhed vil blive følt af menigheden. Jeg så, at en sådan fremgangsmåde ville forhindre ulykkelige splittelser, og da ville der ikke være fare for, at den dyrebare hjord blev delt, og fårene spredt uden en hyrde.“

„Den 23. september viste Herren mig, at han for anden gang havde udtrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden blev Israel slået og sønderrevet; men nu i samlingstiden vil Gud helbrede og forbinde sit folk. Under spredningen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var en skam, at nogen henviste til spredningen for at finde eksempler, som skulle styre os nu i samlingen; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver offentliggjort i et blad, som at den bliver prædikeret.“

Herren viste mig, at 1843-kortet var ledet af hans hånd, og at ingen del af det skulle ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

„Derpå så jeg med hensyn til „det daglige“, at ordet „offer“ var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af „det daglige“; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.“

Herren viste mig, at tid ikke havde været en prøve siden 1844, og at tid aldrig igen vil blive en prøve.

”Derpå blev min opmærksomhed rettet mod nogle, som er i den store vildfarelse, at de hellige endnu skal drage til det gamle Jerusalem osv., før Herren kommer. Et sådant synspunkt er egnet til at bortlede sind og interesse fra Guds nuværende værk under den tredje engels budskab; for hvis vi skal drage til Jerusalem, da vil vore tanker naturligt være der, og vore midler vil blive holdt tilbage fra anden anvendelse for at bringe de hellige til Jerusalem. Jeg så, at grunden til, at de blev overladt til at gå ind i denne store vildfarelse, er, at de ikke har bekendt og forladt deres vildfarelser, som de har været i gennem en årrække.” Review and Herald, 1. november 1850.

Afsnittet begynder med at fastslå: »Jeg ønsker at give jer en kort skitse af, hvad Herren for nylig har vist mig i et syn.« Der blev fremstillet flere emner, og hun sammenføjede ikke det afsnit, der omhandler »det daglige«, med det næste afsnit. Dette blev gjort senere af redaktører, som indsatte afsnittet i Experience and Views og derefter i Early Writings. I Experience and Views udelod redaktørerne de første otte afsnit og sammenføjede de afsnit, der omhandlede, hvad der var blevet vist hende om »det daglige« og om tidsfastsættelse. Experience and Views blev udgivet i 1851, og derefter blev Early Writings udgivet i 1882.

Tidlige Skrifter var i det væsentlige de samme fire afsnit, som var blevet bragt i Experience and Views, men med én væsentlig undtagelse. I Experience and Views var afsnittet på én sætning, der omhandlede tidsfastsættelse, sammenføjet med det foregående afsnit, som omhandlede „det daglige“. Derefter blev det afsnit, som oprindeligt fulgte efter afsnittet om tidsfastsættelse, medtaget. I Tidlige Skrifter blev et afsnit, som stammede fra et andet sted i Experience and Views, indsat mellem det afsnit, der nu omhandler både „det daglige“ og tidsfastsættelse, og som oprindeligt blev efterfulgt af et afsnit, der angav, hvorfor det var forkert at foretage pilgrimsrejser til det gamle Jerusalem.

Det afsnit, som blev fjernet fra en anden side i Experience and Views og derefter indsat i afsnittet i Early Writings, bidrog kun yderligere til forvirringen om »det daglige«, som var begyndt siden 1844. Afsnittet var ikke en del af Søster Whites oprindelige beretning om sit syn.

„Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må gå ud og forkyndes for Herrens adspredte børn, og at det ikke bør hænges op på tid; for tid vil aldrig mere blive en prøve. Jeg så, at nogle blev grebet af en falsk ophidselse, som udsprang af forkyndelse af tid; at den tredje engels budskab var stærkere, end tid kan være. Jeg så, at dette budskab kan stå på sit eget grundlag, og at det ikke behøver tid for at styrke det, og at det vil gå frem med mægtig kraft og udføre sit værk, og at det vil blive afkortet i retfærdighed.“ Experience and Views, 48.

Afsnittet fra side otteogfyrre i Experience and Views blev indsat efter det afsnit i Early Writings, som var blevet til ved en sammenføjning af to forskellige afsnit, og det lagde en vægt på tidsfastsættelse, som ikke fandtes i den oprindelige fremstilling.

I 1931 opfandt de gamle mænd, som herskede over Jerusalems folk, en fortælling, hvori det blev hævdet, at Daniells havde interviewet søster White i 1910, og i det vidnesbyrd, som Daniells fremlægger, henviser han til 1843-kortet og siger, at han pegede på den ikke-eksisterende helligdom på kortet, mens han interviewede søster White. Han skulle angiveligt have haft bogen Early Writings med sig, og idet han spurgte hende, hvad hun mente, og på grundlag af hendes svar kunne han kun drage den konklusion, at det afsnit i Early Writings, som billiger pioneropfattelsen af „det daglige“, i virkeligheden var en advarsel imod tidsfastsættelse. Enogtyve år efter det opdagede interview og seksten år efter de angiveligt interviewede personers død indplacerer Daniells vidnesbyrdet i tredje generations historie.

F. C. Gilbert var hebraisk lærer, og han støttede ikke blot den korrekte opfattelse af „det daglige“ som hedenskab, fordi pionererne og Ellen White sagde, at det var sådan. Han forsvarede den på grundlag af en forståelse af den hebraiske tekst, som profeten Daniel havde benyttet. Han var den fremtrædende adventistiske hebraist i den pågældende periode. Efterhånden som striden om „det daglige“, som Daniells og Prescott fremmede, fortsatte med at vokse, var Gilbert en af de fremtrædende lærere, der stod til forsvar for pionerstandpunktet. Han havde en samtale med Ellen White den 8. juni 1910, og senere nedtegnede han, hvad han og søster White havde drøftet. Daniells' vidnesbyrd er fuldstændig i modstrid med F. C. Gilberts.

I bind tyve, side sytten til toogtyve, af Manuscript Releases omtaler Søster White Daniells' og Prescotts standpunkt vedrørende „det daglige“. De vendinger, som man finder i F. C. Gilberts

beretning om hans samtale med Ellen White, er næsten identiske med det, Søster White selv udtalte i afsnittet fra Manuscript Releases. Således fandtes der i mange år, før Manuscript Releases blev udgivet og offentliggjort, intet konkret inspireret vidnesbyrd til at modbevise eller stadfæste Daniells' påstand om indholdet af den samtale, han angiveligt havde med Søster White. Endnu vigtigere var der ingen inspireret tilslutning til hans fejlagtige opfattelse af „det daglige“. Og endnu vigtigere: nu, hvor Manuscript Releases foreligger, findes der stadig ingen inspireret tilslutning til hans fejlagtige opfattelse af „det daglige“!

Og dog læres det i dag inden for laodikeisk adventisme, at søster White ikke har nogen holdning til „det stadige“, bortset fra at det ikke er et „prøvespørgsmål“, og at vi bør „tie stille om dette emne“. Noget er i dag blevet vendt om, og det, som er blevet vendt om, er, at den sande opfattelse af „det stadige“ nu befinder sig i mindretallet blandt Guds folk. I 1910 var mindretalsopfattelsen Conradis syn, som blev fremmet af Daniells og Prescott, og flertalsopfattelsen var pionerernes standpunkt.

Det følgende er F. C. Gilberts udtalelse om hans samtale med søster White, som bør sammenholdes med Manuscript Releases, der i sin helhed er blevet gengivet i den enogfirsindstyvende artikel i denne serie om Daniels Bog.

„Daniells og Prescott ... ville ikke give de ældre brødre i sagen nogen mulighed for at sige noget som helst. ... Daniells var her for at træffe mig, og jeg ville ikke se ham. ... Jeg ville ikke have noget som helst at sige til ham om noget. Hvad angår det »daglige«, som de forsøger at arbejde op, er der intet i det. ... Da jeg var i Washington, syntes der at være noget, som ligesom indkapslede deres sind, og jeg syntes ikke at kunne nå dem. Vi skal ikke have noget at gøre med dette emne om det »daglige« ... Jeg vidste, at de ville arbejde imod mit budskab, og så ville folket ikke tro, at der var noget i mit budskab. Jeg har skrevet til ham og sagt ham, at han viste sig uskikket til at være Generalkonferencens præsident ... ikke den mand, der skulle beholde præsidentembedet.“

„Hvis dette budskab om det ‘daglige’ var et prøvende budskab, ville Herren have vist mig det. Disse mennesker ser ikke enden fra begyndelsen i denne sag....Jeg nægter fuldstændig at se nogen af dem, som er beskæftiget med dette arbejde.“

„Det lys, som blev givet mig af Gud, er, at Broder Daniells længe nok har stået i Præsidentskabet og jeg fik besked på ikke at have yderligere samtale med ham om nogen af disse ting. Jeg ville ikke tale med Daniells om sagen, og jeg ville ikke have ét ord med ham. De bad mig indtrængende om at give ham en samtale, men det ville jeg ikke Jeg fik besked på at advare vort folk mod at have noget som helst at gøre med denne ting, som de lærer Jeg blev af Herren forbudt at lytte til det. Jeg har givet udtryk for, at jeg ikke har den ringeste tillid dertil Hele denne ting, som de gør, er et djævelens anslag.“ F. C. Gilberts beretning om et interview, som Ellen White gav ham den 8. juni 1910.

Vi vil fortsætte dette emne i den næste artikel.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: ‘De er ikke plagede og forfærdede på grund af deres moralske og åndelige tilstand.’ ‘Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl har behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg

vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; da jeg talte, hørte de ikke; men de gjorde, hvad der var ondt for mine øjne, og valgte det, som jeg ikke havde behag i.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løggen,' fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst,' 'men fandt behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end den foregivenhed, at I bygger på den rette grundvold, og at Gud antager jeres gerninger, når I i virkeligheden udvirker mange ting efter verdslig klogskab og synder mod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en betagende vildfarelse, som tager sindene i besiddelse, når mennesker, som engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke trænger til noget, skønt de i virkeligheden trænger til alt.«

“Gud har ikke forandret sig over for sine trofaste tjenere, som holder deres klæder uplettede. Men mange råber: ‘Fred og sikkerhed,’ mens pludselig undergang kommer over dem. Medmindre der sker en grundig omvendelse, medmindre mennesker ydmyger deres hjerter ved bekendelse og modtager sandheden, sådan som den er i Jesus, vil de aldrig komme ind i himlen. Når renselsen finder sted i vore rækker, skal vi ikke længere hvile trygt, idet vi roser os af at være rige og have overflod af gods og ikke mangle noget.

»Hvem kan sandfærdigt sige: ‘Vort guld er prøvet i ilden; vore klæder er uplettede af verden’? Jeg så vor Lærer pege på de såkaldte retfærdighedens klæder. Idet Han rev dem af, blottede Han urenheden nedenunder. Derefter sagde Han til mig: ‘Kan du ikke se, hvorledes de hyklerisk har skjult deres urenhed og deres karakters råddenskab? »Hvorledes er den trofaste stad blevet til en skøge!« Min Faders hus er gjort til et handelshus, et sted, hvorfra det guddommelige nærvær og herligheden er bortvejet! Af denne årsag er der svaghed, og styrke mangler.’«

„Medmindre menigheden, som nu gennemsyres af sin egen frafaldstilstand, omvender sig og bliver omvendt, vil den spise frugten af sine egne gerninger, indtil den væmmes ved sig selv. Når den står det onde imod og vælger det gode, når den søger Gud i al ydmyghed og når sit høje kald i Kristus, idet den står på den evige sandheds grundvold og ved tro griber de fuldendelser, som er beredt for den, vil den blive helbredt. Den vil fremtræde i sin gudgivne enkelhed og renhed, adskilt fra jordiske forviklinger, og vise, at sandheden i sandhed har gjort den fri. Da vil dens medlemmer virkelig være Guds udvalgte, hans repræsentanter.“
Testimonies, bind 8, 249, 250.